

U OVOM BROJU:**BOŽIĆ U NEČIJEM
SLOMLJENOM SRCU***Vlado Pšenko***NEKA SVETLI SVETLOST***Aleksandar Birviš***LJUBAV***Gipsy Smith***KAKO BITI MUŽ
SREĆNOJ ŽENI?***Grace Notes***NE SUDITE***William MacDonald***misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA***Uredništvo: Jan Vareca, Marina
Bako, Vlatko Dir, Jelena Janjić.**Saradnici: Janko Bako, Branko
Milijašević.***www.siont.net**

"... kad me strah spopadne, u te ću se uzdati. Božje obećanje slavim, u Boga ja se uzdam i neću se bojati..." (Ps. 56:3-4 KS)

Čovečanstvo iz dana u dan porobljava stres zvani STRAH. Ljudi drhte nad onim što se može dogoditi u bliskoj budućnosti, nad globalnim otopljenjem, terorizmom, nuklearnim pretnjama, ekonomskom krizom, novim bolestima, kriminalom, političkim prevratima...

Zaista, živeti u ovakvom svetu a da te se sve to ne dotiče treba biti pravi debeločozac. Mnogi to nastoje biti tako što beže od sumorne stvarnosti u zagrljaj alkohola, droge ili samo uzimaju par "bezopasnih" *bensedina* na dan da bi postali *in mood* i *cool* tokom celog dana.

Dragi naši čitaoci,

stihovi dati na vrhu, nam pokazuju u kom pravcu oslobođenje od straha treba da potražimo. Prvo, psalmista kaže: *"Kad me strah spopadne, u te ću se uzdati"*. On nam ukazuju gde je naše utočište u danima straha. Reč "uzdati" u hebrejskom tekstu dolazi od reči "utočište", "skrovište" ili "zaklon", i želi nam preneti istinu da: "Bog je sigurno mesto, na kojem se ne može desiti nikakvo zlo". Drugo, psalmista nam daje lekciju kako se u ovo "skrovište" ulazi i kako se u njemu ostaje:

U njega se ulazi verom u Božija obećanja, i sa slavljenjem, tj. zahvaljivanjem Bogu za njih. Ovakav stav čini da sebe stavljamo u "skrovište" u kome nema straha.

Zašto u ovom "skrovištu" nema straha? U ovom "skrovištu" je dobro i sigurno biti, jer "Bog je ljubav", a Biblija kaže da "u ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah" (1. Jn. 4:18 EČ). To bi značilo da jedino prebivanje u "skrovištu", bi za uplašeno srce značilo prebivati u zagrljaju ljubavi - Božije ljubavi.

A ako smo u Božijem skrovištu: "Ko će nas rastaviti od ljubavi Božije? Nevolja li ili tuga? Ili gonjenje? Ili glad? Ili golotinja? Ili strah? Ili mač?" (Rim. 8:35 RDK). Niko i ništa, jedino ko može smo mi sami, kada izađemo iz "skrovišta", izaberemo ne verovati više u efikasnost ovog nam ponuđenog "skrovišta"...

Vaša, SIONSKA TRUBA.

BOŽIĆ U NEČIJEM SLOMLJENOM SRCU

Vlado Pšenko

Zasigurno, da je mnogima od nas poznata ta činjenica da se Isus rodio u judejskome gradiću Vitlejemu. Lukino nas evanđelje odvodi u to malo naselje, kazujući nam da su Josip i Marija - zbog obaveznog popisa stanovništva - pošli iz galilejskog grada Nazareta u mesto njihova porekla. Starozavetno proroštvo - izrečeno na usta proroka Miheja, više od sedam vekova pre dolaska Josipa i Marije u Vitlejem, predskazalo je velik događaj: **"A ti, Vitlejeme Efrato, ako i jesi najmanji među hiljadama Judinim, iz tebe će mi izaći koji će biti Gospodar u Izrailju, kome su izlasci od početka, od večnih vremena."** (Mih. 5:2 RDK)

Kako su se dvoje putnika približavali mestu, Mihejevo se proroštvo bližilo ostvarenju. Takođe, i ispunjenje onoga što je anđeo Gavriilo navestio Mariji u Nazaretu: **"I evo zatrudnećeš, i rodićeš Sina"** - zapisuje evanđelista Luka reči anđela - **"i nadeni Mu ime Isus. On će biti veliki, i nazvaće se Sin Najvišega..."** (Lk. 1:31-32 RDK)

Vođeni okolnostima Božje providnosti, Marija i Josip su stigli na odredište - u Vitlejem. Ne našavši primereniji smeštaj, sklonili su se u štalicu ili možda pećinu, koja je služila kao štalica. U Lukinom je evanđelju Isusovo rođenje opisano na vrlo jednostavan način, tek sa nekoliko reči: **"I rodi Sina svog prvenca, i povi Ga, i metnu Ga u jasje..."** (Lk. 2:7 RDK) Tako se na planeti Zemlji, u vrlo skromnim uslovima, rodio Isus, **"Sin Najvišega"**, kako ga je nazvao anđeo Gavriilo, i onaj koji je - prema Mihejevom proroštvo - **"od večnih vremena"**.

No, u ovo božićno vreme, zasigurno su i tvoje misli sa detetom Isusom. Verujem da su ti pred očima slike one štalice, sa detetom u jaslicama. Vidiš u mislima i brižnu Mariju, pokraj nje Josipa, a skoro da čuješ anđele koji najavljuju pastirima Hristovo rođenje. No, znaš li da to nije jedino mesto na kojem se Isus rodio? Ja sam uveren da postoji još jedno, vrlo zanimljivo mesto - koje, takođe, možemo smatrati mestom Isusova rođenja. Na takvu me pomisao naveo *Charles Spurgeon*, poznati propovednik iz 19. veka. Naišao sam na njegovu misao, koja otprilike ovako glasi: **"I na nebu se slavi Božić. Tamo na nebu, na svečanom božićnom**

bogoslužnju, Hrist se takođe slavi i uzvisuje - ali ne zato što se rodio u jaslicama, u štalici, već zbog toga što je rođen u - nečijem slomljenom srcu." Ne čini li se i tebi da bi to mogla biti istina? Ako se neko pita zašto u slomljenom srcu, odgovor je jednostavan: Slomljeno srce u sebi nema prepreka da prepozna i prihvati Gospoda.

O, da, rođenje Hristovo u slomljenom srcu je možda onaj pravi Božić, koji treba slaviti i objavljivati. Pozivam te - prijatelju - da u svoje ruke uzmeš Bibliju. Želim te odvesti malo dalje, tamo gde je na delu odrasli Isus. Da, kad jedno slomljeno srce prigrli Isusa, Sina Božjeg, koji je hodao zemaljskom stazom - to mi se čini da je onaj pravi smisao Božića, barem prema onoj gore navedenoj misli poznatog propovednika. Otvari sedmo poglavlje Lukinog evanđelja. U poslednjem odlomku poglavlja govori se o jednom običnom danu - koji je za nekog Simona (Lk. 7:36-50) bio uznemirujući i tužan dan, a za jednu ženu postao "pravi Božić".

Neka žena je slomljenog srca, tražila Isusa. Živela je do tada životom bludnice, prezrena i odbačena, za mnoge - nije bila vredna pažnje. Tekst nam ne govori gde je upoznala Isusa, kako je čula za njega. Ali to što je Isus postojao, što je ona u njemu prepoznala Boga koji ljubi i prašta, potreslo je celo njezino biće. Greh s kojim se borila i blizina Božje praštajuće ljubavi, nagnali su je da potraži novi život. Ušla je u kuću čoveka koji se zvao Simon, jer je saznala da je Isus kod njega na obedu. Prišla je Isusu i - izrazila mu dirljivu dobrodošlicu u njezino slomljeno srce. I to tako što je, držeći posudu skupocene pomasti, stala pokraj Isusovih nogu **"te plaćući"** - naglašava to i Evanđelje - počela mu **"prati noge Njegove suzama, i kosom od svoje glave otiraše, i celivaše noge Njegove, i mazaše mirom."** (Lk 7:38 RDK)

Čak i sam dolazak u Simonovu kuću bilo je hrabro delo. Žene su - u podneblju u kojem je živela - bile u podređenom položaju. A k tome, Simon je pripadao farizejskoj stranci, čiji su pripadnici naglašavali vanjsku pobožnost i prezir prema onima, koji se ne pridržavaju krutih propisa i verskih obreda. Evanđelje navodi Simonovu reakciju na dolazak ove žene: **"Da je on prorok"** - pomislio je Simon o Isusu - **"znao bi ko i kakva ga se žena dotiče: jer je grešnica."** (Lk. 7:39 RDK)

Isusov odnos prema ovoj ženi, bio je zapanjujući za domaćina. Simon je u svoju kuću

pozvao Isusa, jer su ga i farizeji donekle priznavali za uticajnog učitelja i proroka, a ovaj se sasvim nedolično poneo prema grešnoj ženi, dopuštajući da ga ona dotiče i iskazuje mu naklonost. Zamisli kako se tek Simon osećao, kad mu je Isus - poznavajući njegove misli - rekao sledeće reči: **"Vidiš li ovu ženu?"** - upitao je Isus Simona - **"Ja uđoh u tvoju kuću, ni vode mi na noge nisi dao; a ona suzama obli mi noge, i kosom od glave svoje otre. Celiva mi nisi dao; a ona otkako uđoh ne presta celivati mi nogu. Uljem nisi pomazao glave moje; a ona mirom pomaza mi noge. Zato kažem ti: opraštaju joj se gresi mnogi, jer je veliku ljubav imala; a kome se malo oprašta ima malu ljubav."** (Lk. 44-47 RDK)

Bilo je to kao da Isus kaže: *"Simone, ti si me pozvao u svoj dom, da bi dobio na ugledu. Tvoj ponos, kruti i bezosećajan stav prema ljudima, preče te da me primiš u srce. Gledaš u meni uticajnu osobu, zbog koje ti može porasti ugled, a ne vidiš u meni Boga, koji se želi roditi u tvome srcu. A ova žena, došla je po nadu u novi život. Istina je da je njezino srce pod teretom greha, ali je lišeno ponosa, bezosećajnosti i želje za vlastitom slavom. Takvo me slomljeno srce vidi i prihvata. Ti si me pozvao u svoj dom, a ona u svoje srce."* Evanđelje navodi da je Isus otpustio ženu rečima: **"Opraštaju ti se gresi."** (Lk. 7:48 RDK) i **"Vera tvoja pomože ti; idi s mirom."** (Lk 7:50 RDK) Mogli bismo reći da se Bog rodio u srcu ove žene. I tamo na nebu - prema onoj divnoj misli *Charlesa Spurgeona* - održana je svečana božićna misa, jer je Hrist bio rođen u nečijem slomljenom srcu.

Zar ne vidiš da je za Božić ključan stav čovekovog srca? Dok pratiš Isusov zemaljski hod, zapisan u evanđeljima, vidiš li u njemu Boga, koji ljubi i prašta? Pozivaš li ga u svoj dom ili - u svoje srce? Čuješ li da i on tvome slomljenom srcu kaže: **"Hajde u miru"**. Ako je tako, onda se u ovom trenutku i tamo na nebu slavi Božić. Ali, ne zaboravi, tamo na nebu, na

svečanoj božićnoj misi, razlog slavlja je Isusovo rođenje - u tvom slomljenom srcu.

Želim te blagosloviti molitvom: *"Oče nebeski, u imenu Isusa Hrista, tvoga Sina, blagosiljam onoga koji ovo čita, tvomom dobrotom, radošću i mirom. Molim te, da obrišeš svaku suzu s njegovih očiju tako da ga toplina Božića ispuni nadom i večnim svetlom. Neka doživi radost neba - gde se slavi rođenje tvoga Sina u njegovom srcu. Amin."* ◀

Vlado Pšenko
vladimir.psenko@zg.t-com.hr
www.krscanski-radio.hr

NEKA SVETLI SVETLOST

Aleksandar Birviš

"Vi ste svetlost sveta. Ne može se sakriti grad koji leži na gori, niti se svetiljka pali da se stavi pod zdelu, nego na svećnjak, pa svetli svima u kući. Neka tako vaša svetlost svetli pred ljudima, da vide vaša dobra dela i da slave vašeg Oca, koji je na nebesima." (Matej 5,14-16 SSP)

Nema spora: hrišćanstvo je svetlost. Danas je i mnogim hristo-mrziteljima jasno da je netačna izjava "mračni srednji vek". Prvo: zašto bi razdoblje od seobe naroda (IV vek) do pronalaska Amerike (1492) bilo mračno? Tačno je da neki od današnjih civilizovanih naroda nisu u to vreme imali ni pisma ni školstva ni sopstvenog jezika, ali to nemaju ni neki od današnjih naroda. Neko može reći da je srednji vek bio surovo vreme. Međutim, zar su današnja vremena prijatna? Nije li kulturna Evropa tokom prve polovine XX veka imala dva klanja i divljanja veoma civilizovanih hrišćanskih naroda? S druge strane dovoljno je pogledati Zakonik cara Dušana, pa se začuditi kako je onda bila zaštićena čovekova ličnost i imovina. Kad kažem "onda", mislim na 21. maja 1349.godine, na Spasovdan te godine, kada je proglašen Dušanov Zakonik. Prema tome, u svetu je bilo dobra i zla, bilo je onih koji su bili više nesrećni i onih koji su bili manje nesrećni.

Svetlost blaženstva i spasenja je bila jedini izvor radosti, ali ona je bila i ostala dostupna

onima koji veruju. Njihov pak broj nikada nije bio velik. Zato je svakom istinskom hrišćaninu potrebna zajednica sa Gospodom Isusom. Hrišćanstvo bez crkve je ili obična građanska družba ili plemenita učenost ili oboje - ali nije svetlost. Duhovni život bez zajednice dece Božije nije život. On je nalik klijanju u mraku i svitanju bez svetlosti.

U čemu se sastoji svetlost Hristova? Žrtvom na krstu naš Izbačitelj je ljude oslobodio greha i razvejavao sile kojima je greh sputavao svakog pojedinca. Greh je tama. On je kao neprozirni zastor na silu postavljen između Boga i čoveka, ali i između čoveka i čoveka. Grešnik ne može da sagleda ni sebe ni Gospoda ni svog bližnjeg. Nije to zato što je Gospod daleko. Ne, Bog je blizu, ali tama greha je tako gusta da čovek ništa ne primećuje. Nastaje ubistvena zatamnjenost. Čovek ne primećuje da je duhovno svezan preko očiju, da ustvari ne može da vidi od tame koja ga okružuje.

Dodajmo tome i postojanje nečastivog i zlih duhova. Sotona nastoji da obmane koga god može. (A on može mnogo, iako ne može sve). Nečisti duhovi dejstvuju u mnogim oblastima nudeći svakojake laži. Njihova namera je da se postave između Boga i čoveka, te da ljudski rod prestane da traži spasenje i Spasitelja.

Na svećnjaku

Hrišćanski život je svetlost na svećnjaku. Spasitelj hoće da ti i ja budemo na čvrstom postolju. To postolje je Hristos. Samo na Njemu može tvoja svetlost da dosegne do drugih ljudi.

Hristos zato postavlja vrlo određen zahtev; ti treba da budeš svetlost i to istaknuta svetlost. Život Spasiteljev i sledbenika mora da bude primer za ugled i podražavanje. Tako će se obratiti neobraćeni, spasti nespaseni.

Ne zanemarujem značaj pravovernog učenja. Ne zatvaram oči pred potrebom za ispravnim ustrojem i unutrašnjim poretom crkvene zajednice. Ipak, lični život pojedinaca koji nastupaju u ime Hristovo i za koje se zna da su hrišćani daleko je značajniji za napredak Božijeg dela i za spasenje duša.

Obično govorimo kako za nas nije važno "šta će reći svet". Tačno je. Svet nikada neće nešto osobito dobro govoriti o nama. Međutim, šta će reći Bog, ako smo pred svetom delovali

sablažnjivo ili pretvorno? Sme li naša čestitost da bude ispod one mere koju svet smatra zahtevom čitavog života? Nije li naša obaveza da nam život bude ugledniji od života uglednih ljudi ovog sveta? Spasitelj govori: "Jer vam kažem da ako ne bude pravda vaša veća nego pravda književnika i fariseja, nećete ući u Carstvo Nebesko". (Mt. 5,20)

Život za primer

Evo nekoliko primera.

1. Ljudi oko nas su navikli da sveštenik ima uniformu. Mi znamo da Bog ne gleda na spoljašnost i da je opasno suditi prema onome što se vidi. Gospod gleda na srce. Ipak, mi služimo određenim ljudima sa određenim načinima i ne nalazimo se u nekom svetu stvorenom prema našim zamislima. Red je da pred tim ljudima naš čovek za katedrom i za instrumentom bude pristojno zakopčan, a ako je potrebno, i kravatu da ima (ili kakav drugi "ogrjak", prema redu koji vlada među ljudima). Sećam se jednog mladog kontinentalca koji je preko leta bio na moru. Video je da sav narod ide lako odeven. Pokušao je - onako u kratkim pantalonama - da uđe u crkvu. Vrlo odlučno su ga vratili sa crkvenih vrata. Pokušao je da se objasni sa čovekom koji je stajao kod ulaznih stepenica:

- Ja sam ceo dan pred Bogom ovakav kakav jesam. Zašto ne mogu da uđem u Njegov dom? - pitao je.

- Šjor - reče mu čovek - ne znam ja kakvi ste Vi prid Bogom, ali ovaki u ovi Dom ne možete.

2. U dobrom delu sveta žene na bogoslužjenje dolaze pokriven glave. Smatra se, naime, da žena (osobito udata) koja drži do svog (i muževljevog) dostojanstva ne bi trebalo da se pojavljuje gologlava među narodom. Mi od dostojanstva nećemo praviti ni crkveni propis ni bogoslovsku odredbu. Međutim, valja da pomislimo: koliko će ljudi i žena biti već na prvom koraku odbijeno, jer će nas narod smatrati neozbiljnim ljudima. A neozbiljna crkva nije uopšte crkva. Možda ljudi razmišljaju bez ikakve veze sa duhovnim sadržajem, ali naša misijska svest mora o tome da vodi računa.

3. U ove primere spada i upotreba pisma. Većina onih koji čitaju ćirilicu zna i latinicu.

Ipak, ako im ponudimo duhovno štivo latinicom, oni će se osetiti sputani. Zašto? Tokom vekova to drugo pismo nije bilo znak duhovnog života nego želje za duhovnim porobljavanjem. Mi te vekove ne možemo izbrisati, pogotovu kad delujemo ili pokušavamo da delujemo na neprepođene ljude. Jednostavno, naša je dužnost da ta činjenica postane sredstvo za širenje evanđelja, a ne postupak za sputavanje naroda.

4. Nekim ljudima i čitavim narodima važni su propisi po kojima se jela dele na čista i nečista, odnosno na hranu koja je dozvoljena za jelo i na hranu koja nije dozvoljena. Nas je naš Gospod naučio drukčije: "Zar ne razumete da što god u čoveka spolja ulazi ne može ga opoganiti, jer mu ne ulazi u srce nego u trbuh i izlazi napolje čisteći sva jela?" (Mk. 7,18-19)

Spasitelj nije rekao da su čista samo neka jela, nego sva. Ipak, mi moramo paziti na jelo i piće i na ponašanje pri jelu i piću. (Recimo, nikada nemojte u gostima počinjati da razgovarate za trpezom dok ne budete jamačno znali da se kod domaćina za jelom ne čuti. Kod nekih je vrlo nepristojno kad se posle molitve priča za stolom). Ako ne pazimo, naše svetlo će lako zatamniti. Drugim rečima, zbog nepažnje pri jelu naše svedočenje će biti neshvaćeno.

5. U našoj zemlji ima sredina gde se jako pazi na ponašanje muškaraca prema ženama i žena prema muškarcima. Običajna pravila propisuju ko kome pristupa, kako i u kojim prilikama, zatim ko gde sedi, ko s kim sme da bude i gde. Imao sam prilike da u nekim delovima oko Zapadne Morave vidim da, kad se sretnu čovek i žena koji nisu rod (bez obzira što se poznaju po pedeset i više godina), oni jedno drugo ne gledaju u oči nego u desno rame ili u desni kuk. U drugim krajevima srpskog življa se smatra nepristojnim ako nekog ne gledate u oči.

Mi znamo da sve to ne može da spreči nečiste misli i pogana dela. Međutim, ljudi koje tek treba pridobiti za Hrista ne misle tako, U Zapadnoj Nemačkoj, na primer, neki mladi Turci su ušli u zajednice vernih. Zadivilo ih je evanđelje, oduševila ih je međusobna ljubav i hrišćanska radost, ali ih je odbilo to što svako svakog tapše po ramenu, grli i seda ko gde hoće. Stariji Turci takvo ponašanje smatraju kao nedolično. Mlađi nisu nikog osuđivali, ali to je za njih bilo površno. Takvo ponašanje im je razumljivo u parku ili na trgu, ali ne u crkvi. Njihove predstave o produhovljenim hrišćanima

uključuju i određeno ponašanje: spremnost da se više daje a manje prima: krajna učtivost prema ženama i devojkama; osmeh (ali nikako glasan smeh) pred muškarcima i u crkvi uopšte; čutanje u prisustvu starijih; svečano, tiho i uzdržano ophođenje prema Božijim slugama; prigušena muzika i sl.

Mislim da je ovih pet primera dovoljno. Svetlost hrišćanstva je namenjena onima koji su "u kući". (Kod apostola i evanđeliste Luke piše: "onima koji ulaze" Lk 8,16). Reč je o ljudima koji su blizu hrišćana, koji nešto traže i koji treba da vide Hrista i naš hrišćanski život. "Niko ne meće zapaljenu sveću na sakriveno mesto, niti pod sud, nego na svećnjak, da vide svetlost koji ulaze." (Lk. 11,33).

Posebno obeležen život

Razume se po sebi da hrišćanski život mora da bude obeležen ispravnošću i poštenjem (inače nije hrišćanski). Gospod zahteva nešto više: život vernog čoveka i verne žene mora da bude svetiljka, On treba da bude vidljivi novi život. On ne sme da bude svetiljka stavljena pod sud. Isus je ovde mislio na posudu u kojoj se služila zrnasta hrana. Značenje poređenja je ovo: tvoj život je najbolji prikaz hrišćanstva, ali ga tvoja briga za hranu zaklanja od bližnjih. To ne znači da si ti neki žderonja i izjelica. Dovoljno je to što kukaš da je hrana skupa ili da ove godine nije rodilo ili da ne uspevaš da smršaš prema preporuci "Praktične žene" (odn. "Bazara" i sl.). Ko god te čuje pomisliće: "Šta mi tu govori o Bogu kad se ni sam ne uzda u Njegovu svemoć i stvaranje!" Tako si svetiljku ličnog života stavio pod sud, evanđelje gubi, a tvoje svedočenje ne pomaže onima koji pristupaju Hristu.

Naravno, ovo ne znači da u ime svetlosti spasenja hrišćani treba da se reklamiraju kao nekakve sapundžije. Reklamerstvo je bolest samo-hvalisanja. Gospod je odlučno protiv tako nezdravog pristupa delu Božijem. On jasno govori: "Kad, dakle, daješ milostinju, ne trubi pred sobom..." (Mt. 6,2).

Božija deca su vidljivi znak, ugled ovom svetu. Sin Božiji, kći Božija - to nisu titule. To je odgovornost. Pripadnost Hristu obavezuje. Spasitelj zahteva da tvoj život bude svetlost i da ta svetlost bude uočljiva. U takvim okolnostima svaki hrišćanin mora da ispituje i preispituje svoj život. Zapitaj sebe svaki dan: kako živim?

Odgovor zavisi samo od tebe. Bog je sve učinio da bi tvoj život bio svetlost. Neka ta svetlost svetli i neka se umnožava. Amin. ◀

Izvor: Iskre 10/1985.

LJUBAV

Gipsy Smith

"Ako govorim ljudskim i anđeoskim jezicima, a ljubavi nemam, onda sam metal koji zvuči i činele koje odjekuju. I ako imam dar proroštva i znam sve tajne i sve znanje, i ako imam svu veru, tako da premeštam gore, a ljubavi nemam, ništa sam. I ako hraneći siromahe razdelim sve svoje imanje, i ako predam svoje telo - da budem spaljen, a ljubavi nemam, ništa mi ne koristi." (1. Kor. 13,1-3 EČ)

Jovan je rekao: "Ko ostaje u ljubavi, ostaje u Bogu", a Pavle je rekao: "Ako nemaš ljubavi, onda si poput metala što zveči ili kao činele koje odjekuju", drugim rečima samo praviš bezobličnu buku. Ako nemaš ljubavi, nemaš Boga, jer "Bog je ljubav." Ako imaš Boga, volećeš onako kako On voli.

Reci mi, da li se ti i koliko se uklapaš u ove stihove iz Korinćana? *Henry Drummond* je rekao: "Ljubav je najveća stvar na svetu". Jesi li ti možda takva nakaza kao hrišćanin bez ljubavi? Govoriš li o veri u Isusa poput psa koji laje nad koskom? Jeste li čuli kako neki ljudi govore? Oni naprosto reže.

Oni koji ostaju u Bogu, ostaju u ljubavi. Ljubav ima svoj vlastiti jezik. Ona glasno govori kada se glas i ne čuje; ona govori bez reči; ona govori kad jezik ćuti. Ljubav peva; ljubav diše; ljubav gleda; ljubav daje, daje sve i čezne dati još više.

Da li je ljubav Božja u tvom srcu? Jesi li hrišćanin koji pokazuje Božju (agape) ljubav? Sja li ljubav Božja na tvom licu? Iskri li u tvojim očima? Postoji li ljupkost u izrazu tvoga lica?

Ako znaš da ovaj svet umire od želje za više ljubavi, onda ne ustručavaj se nekoga obdariti ljubavlju. Više ljudi umire od nedostatka malog

obdarivanja, nego prevelikoga. I ja želim više za sebe. Neću lagati s tim. Kažem, da bi i ja mogao podneti daleko više ljubavi. Ne postoji srce na Zemlji koje ne želi više ljubavi za sebe. Ono što je nama potrebno jest da budemo tako prožeti ljubavlju Božjom, da ona dosegne i zahvati svakoga. Zar ne bi bilo drukčije u vašem domu da je u njemu malo više ljubavi? Ljubav je sila. Sila koja čini da sve na svetu uspeva. Ljubav je silna reka koja teče u pobedu.

Ja živim u Kembridžu, u tom starom centru nauke i kulture koji je sestrinski grad sa Oksfordom. Oni se hvale svojom starošću. Neki su gradski delovi tako stari da su prekriveni plesni. Postoji tamo travnjak star hiljadu godina. Zamislite, travnjak star hiljadu godina!

Oni misle da sve znaju. A neki od vas imate upravo istu intelektualnu groznicu. I vi ste tako pametni u svojim vlastitim očima da i sam Gospod vas ne može više ništa naučiti.

U Kembridžu žive mnogi profesori. Oni su, kao što to vi kažete "neko i nešto". Ja ih mogu videti u svojim mislima kako hodaju po Kembridžu, sa svojom četvrtastom kapom i dugačkom odorom, sa knjigama pod rukom. Oni su definitivno "neko i nešto". Ti profesori misle da sve znaju, a ako postoji nešto što ne znaju, drže da to i nije vredno znati.

Da objasnim, Biblija zapravo to objašnjava. Prirodni (puteni) čovek ne može razumeti stvari Božje, jer su one za njega ludost.

Sviranje klavira se muzički prosuđuje i razume. Cveće se botanički razume. Neku zvezdu, pretpostavljam, ako želite razumeti, morate biti upoznati sa astronomijom. Ako želite razumeti stene, morate biti geolog. No, verujte mi, ljubav Božju ne razumeju velike škole ili teolozi, nego jedino poslušno srce koje veruje.

Dok sam propovedao na sastanku probuđenja u Kanzas sitiju, za tri nedelje, kako se tvrdilo, više je ljudi čulo evanđelje u tom gradu u to vreme nego u bilo kojem gradu na svetu za hrišćanske ere. Svakoga dana hiljade ljudi nisu mogli ući u salu, ostajali su da stoje napolju.

Kada sam odlazio sa jednog bogoslužjenja, ušao sam u jednu malu prostoriju iza govornice, gde sam obično ostavljao kaput i čekao par trenutaka da se malo saberem pre negoli izađem pred ljude. Jedan stari propovednik

sledio me u tu prostoriju. Ugledan stariji čovek, sa sedom kosom. Stao je iza moje stolice i stavio svoje ruke na moju glavu. U tišini sam pognuo glavu. Mislio sam da će me blagosloviti. Ali umesto da me blagoslovi, pipao me je po glavi.

"Jeste li vi lekar?" pitao sam.

"Ne", odgovorio je, "tražim tajnu tvoga uspeha."

"Brate", rekao sam, "previsoko tražite. Tajna uspeha leži u mom srcu."

Ljubav je stvar srca. Ljubav se razume srcem, ne mozgom. Ako želite upoznati ljubav Božju, spustite se na kolena pred Njim i otvorite Mu svoje srce. Ako vam je srce uprljano, pokažite mu tu istinu. On će vam ga učiniti čistim i lepim. Način kako se neki od vas ponašate pokazuje da vam je srce uprljano, da ga Gospod nije posve očistio. "Podmuklije od svega je srce. Jedva popravljivo." I zbog toga nam treba pomoć Gospodnja.

Bog vas ljubi; niko nije izostavljen iz velike Božje ljubavi. Ako želite, sada možete zatvoriti oči i položiti ruku na svoje srce te reći: "On me ljubio i dao je samoga sebe za mene." Recite to nekoliko puta dok ne shvatite da se približavate svom Stvoritelju i Spasitelju. "On me ljubi; On je dao samoga sebe za mene." A onda, ako ga vi zavolite, tada ćete i pokazati svoju ljubav koju imate prema Njemu; ne može biti drukčije. Ako ljubav Božja ispunjava vaše srce, ona će isticati iz vas. "Ako me ljubite, držaćete moje zapovesti." Od vas zavisi hoćete li dokazati svoju ljubav. Dokažite je svojom poslušnošću i vernošću Bogu, neka je svako vidi.

Želim vam ispričati jednu malu priču. Pre mnogo godina, moja dva sina, tada su bili još mala deca, išli su u osnovnu školu.

Dakle, moji sinovi, kada su bili mali, bili su poslani u školu. Oni su imali što ja nisam imao. Dao sam im priliku da steknu ono što ja nisam uspeo u svome detinjstvu. Jednoga su dana stigli kući na ručak neobično rano, u pola dvanaest, iako je trebalo da dođu u pola jedan. Znao sam da nisu bili u školi. Bežali su. Tada sam bio mlad otac. Prvi sin mi se rodio pre nego sam imao dvadeset i jednu godinu. Shvatio sam da u vezi s njima moram nešto učiniti. Uzeo sam sat i rekao: "Momci, zašto ste se vratili tako rano? Gde ste bili?"

"Zaigrali smo se", rekli su.

"Da, a igra se zove 'bežanje od škole'?"

Potvrdili su.

"Ja nikada u svome životu nisam bežao", rekao sam.

"Ti nikada nisi ni išao u školu", rekao je stariji sin.

"Ne", rekao sam, "nisam, jer nisam imao takvu priliku kao što ti imaš. To što ja nisam išao u školu, bila je nesreća, a to što vi niste išli u školu, jeste greh."

Znao sam da moraju biti kažnjeni, ali nisam znao kako. Bio sam vrlo mlad i neiskusni otac. No, morao sam nešto preduzeti. Naježio sam se na pomisao da ih moram kazniti. Za mene je to zapravo bilo sve mnogo teže nego njima.

"Morate biti kažnjeni", rekao sam. Starijega sam sina poslao gore u sobu i rekao mu da ostane tamo celi dan. Zatim sam mlađega poslao u drugu sobu, naredivši mu isto.

"Za ručak ćete dobiti samo hleb i vodu, a isto tako i za večeru", rekao sam im.

Vukli su se gore, a lupanje njihovih čizama po stepenicama bilo je kao da kamenje pada na moje srce. Ubrzo sam začuo starijeg kako hoda po sobi i peva: "Radimo i čekamo Isusa da dođe."

Kada je došlo vreme ručku, sam sam im odneo hleb i vodu. Nisam se mogao pouzdati ni u koga drugog od ukućana.

Albani, stariji, pojeo je svoje i tražio još. Henli svoj ručak nije ni dotakao, a ne moram reći vama koji ste roditelji, ko još onoga dana nije uopšte jeo. Nikakva me hrana ne bi dovela u iskušenje. A ne moram vam ni govoriti koliko sam se puta penjao onim stepenicama da osluhnem šta rade moji dečaci. Nisam mogao čitati, pisati ili se naći s drugim ljudima. Bilo je to prvi put u mom životu da se nešto takvo dogodilo između mojih sinova i mene. A moje srce mladog oca trpelo je daleko više nego srce sinova. Ja sam bio najviše kažnjen, jer ljubav trpi.

Kad je pala noć, prisluškivao sam i otkrio da je Albani zaspao i da hrče. Henli nije mogao

zaspati. On se već pokajao. Začuvši moje korake, pozvao me: "Tata, hoćeš li mi oprostiti samo ovaj put. Nikada više neću bežati od škole!" Zgrabio sam ga zajedno s posteljinom i privio na svoje srce, pokušavajući mu poljupcima otrti suze. Moje su se suze mešale s njegovima. Rekao sam mu da mu je sve oprošteno i zaboravljeno. Zatim je rekao: "Tata, voliš li me kao i pre?" A ja sam mu odgovorio: "Znaš da je tako." Zatim je pitao: "Jesi li siguran?" Odgovorio sam: "Da, dragi Henli, siguran sam." Zatim je dete reklo: "Odvedi me onda dole na večeru." Dakle, on je rekao: "ako me voliš, onda to i dokaži", što bi mi rekli.

Vaš Spasitelj kaže: "Ako me ljubiš, držaćeš moje zapovesti; a onaj ko drži moje zapovesti, on dokazuje da me ljubi."

Ako neko kaže da ljubi Boga, a hoda u mraku, on laže i u njemu nema istine. Hodajte u svetlu ili ne tvrdite za sebe da ste Božji.

O, ljubav Božja! Tako pouzdana, tako istinita, tako trajna i uvek nova. Neka ona bude vaša i moja sudbina. Neka to bude vaše i moje iskustvo. Amin! ◀

Rodney Smit (Rodney Smith, 1860-1947), poznat kao "Džipsi Smit" (Gipsy Smith), je bio poznati metodistički evanđelist. Roditelji su mu bili Romi i iz tog razloga on nosi nadimak Džipsi. Obraćanje Gospodu je doživeo kada je imao šesnaest godina. Vodio je brojne sastanke probuđenja širom Engleske, i bio je poznat kao vatreni propovednik. Njegovi pozivi natrag Hristu i na probuđenje i dan danas pale srca.

KAKO BITI MUŽ SREĆNOJ ŽENI?

Grace Notes

Izgleda da su uglavnom žene te, koje čitaju knjige ili pohađaju seminare na temu "Kako ugoditi svom mužu", "Kako biti pokorna", "Kako mu pomoći", i tako dalje. Dok mi muškarci, smo izgleda prilično uspešni u izbegavanju ovakvih "osećajnih stvari". No, na temelju samoposmatranja i posmatranja drugih muževa, mišljenja sam da treba mnogo više od toga od njihovog pukog dovođenja u školu za "uspešne muževe".

Na sreću, postoji i drugi način, koji je nekako suptilniji, ali opet vrlo efektivan. Pastori koji sistematski podučavaju Bibliju znaju da su mnogi principi hrišćanskog načina života vrlo korisni u pomaganju muževima da postanu ljudi s kojima se može skladno živeti.

Biblijski principi vezani za brak i obaveze muža, a ako ih muževi razumeju i primene, mogu dati čudesne rezultate u braku. I zaista, upravo su to osnovni i standardni hrišćanski principi, koji su tako korisni u svim područjima duhovnog rasta, najvažniji su za uspostavljanje i održavanje srećne i produktivne veze među supružnicima.

Mužu se zapoveda da voli svoju ženu. "*Muževi! Ljubite svoje žene kao što i Hristos ljubi crkvu...*" (Ef. 5:25). Istina je, da starije žene treba da poučavaju mlađe kako da vole svoje muževe (Tit 2:4). No, nigde u Pismu ne postoji ista direktna zapovest ženama da vole svoje muževe. Ono što se najsnažnije ističe u Bibliji jeste da ljubav supruge bude voljan odgovor na ljubav koju je potaknuo muž.

Nedostatak harmonije u domu, za koju muž ima prvu odgovornost, je od tolike važnosti da u Prvoj Petrovoj 3:7 stoji da molitve muškarca neće biti uslišane ako nema te harmonije u domu. Propust muškarca da se prema svojoj ženi ponaša u milosti, i propust da svoju decu nauči da rastu spominjući se Gospoda jednaki su grehu požude. Muž koji prezire i mrzi svoju ženu, te zanemari duhovnu dobrobit svoje porodice živi u grehu, isto kao neki preljubnik ili potvrđeni pijanac.

Poput različitih tipova propadajućih vernika, koji kao takvi predstavljaju kamen spoticanja nečijeg duhovnog napretka, čovek koji insistira na neurednom porodičnom životu takođe je primarni kandidat za ozbiljnu božansku disciplinu.

Sposobnost da se u nečijem karakteru očituje ljubav, deo je ploda Duha Svetoga i plod doslednog i dugotrajnog duhovnog rasta. Dakle, sposobnost muža da voli svoju ženu je proporcionalna njegovom ukupnom duhovnom rastu. Muškarčev duhovni rast se može videti relativno lako i lako je приметljiv njegovoj porodici. Istinski duhovni rast rezultira time da osoba svaki dan postaje sve više nalik Hristu i taj kvalitet je vidljiv kada plod Duha postane sve više i više očit.

"A rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vera, krotost, uzdržanje; na to nema zakona." (Gal. 5:22-23)

Pogledajte ove znakove zrelosti! Poznajete li neke muševke koji pokazuju ove karakterne crte u svojim svakodnevnim životima, sa svojom ženom i decom? Shvatate li da bi muškarac poput ovog bio neodoljiv svojoj ženi i heroj svojoj djeci? Muškarac poput ovog bi imao fantastičnu šansu da svoju nevernu ženu pridobije za Hrista u vrlo kratkom vremenu. Biblijska doktrina čini od nezrelih dečaka snažne muškarce, čak i ako su ti dečaci navršili trideset godina.

To je princip Božjeg autoriteta i lanac ovlašćenja koji kaže da "onaj koji ima vlast inicira (podstiče), a podređeni odgovara (prihvata i sluša)." U Božjem planu, ljudi imaju neviđeni kapacitet da po Milosti Božjoj, kod svojih žena izazovu odgovore koji su tako predivni i prijatni.

Ako je muž svađalica, onda samo najproduhovljenija, ponizna i posvećena žena može ostati s njim. Samo će vrlo zrela žena svojevolično izdržati dugotrajnu patnju u rukama nezrelog muža. Kroz istoriju postoje brojni slučajevi bogobojaznih žena koje su patile gotovo do tačke smrti pokušavajući pridobiti za Boga svog bezbožnog muža.

Naravno, ženama se zapoveda da budu podložne svojim muževima, ali je onaj muškarac koji mora zahtevati podložnost od svoje žene, kako bi pridobio njezinu saradnju, u potpunosti promašio stvar. Bilo ko, ko je u poziciji da ima autoritet ne bi smeo očekivati od osobe koja mu je podređena da mu se podredi jednostavno samo zato što je to obaveza te osobe - što to neko kaže. Da, obaveza je podređene osobe da bude podložna, ali onaj koji ima autoritet je u velikom problemu ako mora svoj autoritet primenjivati na diktatorski način, kako bi postigao što želi.

Autoritet se ispoljava kroz ljubav, to je kanal kroz koji on treba da teče. I to je ljubav koja ima karakteristike poput one navedene u Prvoj Korinćanima 13. Svakome je moguće uporediti dela bilo koje osobe sa ovim biblijskim standardima te odrediti da li se tu radi o demonstriranju prave ljubavi ili neke druge. Ovo posebno može biti korisno neoženjenima koji pokušavaju videti da li osoba suprotnog pola ima kapacitet za ljubav kakvu je Bog zamislio.

Karakteristike ljubavi (1. Kor. 13)

- Ljubav sporo gubi strpljenje. Ne pokazuje razdraženost, ne odražava ljutnju ili zapaljujući temperament. U potpunosti je prihvatila karakter voljene osobe.

- Ljubav traži način da bude konstruktivna. Ljubav je aktivno kreativna. U mogućnosti je prepoznati potrebe. Otkriva uspešne metode kako da doprinese poboljšanju života druge osobe.

- Ljubav nije sebična. Ljubav ne drži ekskluzivnu kontrolu pri kojoj bi onaj drugi imao malo ili nimalo slobode kako bi se ispunio odvojen od voljene osobe.

- Ljubav ne teži da impresionira. Ljubav ne teži tome da ostavi utisak ili stvori određeni imidž, a za lične potrebe.

- Ljubav ne neguje naduvane ideje o svojoj važnosti. Nije egocentrična. Ima mogućnost da menja i da prihvata promene. Fleksibilna je. Ne dopušta, niti očekuje da se život okreće oko nje.

- Ljubav ima dobre manire. Poštuje druge, što za rezultat ima celi niz na Hrista centriranih standarda. Diskretna je. Zna šta odgovara i kad.

- Ljubav ne iskorištava. Nisu joj primarni lični apetiti ili društveni status, već pokazuje brigu za potrebe onoga koga voli, uključujući porodicu i prijatelje.

- Ljubav nije lako uvredljiva. Nije hipersenzitivna, niti se lako može povrediti. Ne uzima sve lično. Ne uključuje se emocionalno u davanje ličnih mišljenja, na način da odbijanje ideja u stvari znači odbijanje onoga ko ih daje.

- Ljubav nije zlopamtilo. Ne preispituje greške koje su već oproštene. Ne zadržava se na prošlim gresima. Kad god je moguće uništava dokaze grešaka prošlosti.

- Ljubav ne zuri u zlobu drugih ljudi. Ne upoređuje se sa drugima radi samoopravljanja. Ne koristi grehe drugih za opravdavanje lične slabosti.

- Ljubav se raduje sa svim pobožnim ljudima kada istina prevlada. Ljubav boravi u aktivnom zajedništvu posvećenih hrišćana. Ona je zauzeta duhovnim ciljevima.

- Ljubav nema ograničenja u svojoj popustljivosti. Ljubav ima sposobnost da živi sa nedoslednostima drugih. Ima saosećanja za probleme drugih.

- Nema kraja poverenju koje ima Ljubav. Ljubav veruje u voljenu osobu i u njenu vrednost, bez pitanja. Ona nema razloga da sumnja u integritet voljene osobe.

- Pouzdanje ljubavi ne bleđi. Ljubav nije hirovita. Ona daje savršeni mir i uverenje da je Bog primarno taj koji pomaže da upoznamo pravog partnera u pravo vreme.

- Ljubav je neograničeno izdržljiva. Ljubav je sposobna da nadživi bilo šta. Uvek je sposobna da izdrži sve prepreke te da voli i onda kad ljubav nije uzvraćena.

Tamo gde nedostaju te osobine između muža i žene, muževa je odgovornost da ih obezbedi (setite se: "Volite svoje žene..."). Ovo je moguće samo kroz hrišćanski rast ka zrelosti i tokom određenog vremenskog perioda, a pod vodstvom Duha Svetoga, kao što stoji u Efescima 4.

Isti modeli diktiraju prirodu ženinog odgovora njenom mužu. No, muškarac koji veruje da će dobiti odgovarajući odgovor, a bez da on bude taj koji će načiniti prvi korak, u najmanju se ruku samo upušta u divlju imaginaciju,

Konačno, muškarac koji ne vidi potrebu za promenom ili koji odbija da se pokori Božjem planu za svoj život i brak, moraće "progutati" istovetne rezultate: "Šta seješ to i žanješ." Dakle, odgovor njegove žene će u velikoj meri biti odgovor na ono šta on pošalje u njenom smeru, u kom slučaju će verovatno dobiti ono što zaslužuje. Naravno, mnogi od nas imaju žene koje su same okrenute ka milosti, tako da često neće funkcionisati na principu "zub za zub" i trebalo bi da smo zahvalni Bogu za taj nezasluženi blagoslov. ◀

Izvor: Grace Notes. Preveo: Ante Miliša.

NE SUDITE

William MacDonald

"Ne sudite, da ne budete osuđeni; jer kakvim sudom sudite, sudiće vam se, i kakvom merom merite, odmeriće vam se. A što gledaš trun u oku brata svoga, a u svome oku grede ne primećuješ? Ili kako ćeš reći svome bratu: pusti da izvadim trun iz tvoga oka, a gle, greda u oku tvome? Licemere, izvadi prvo gredu iz svoga oka, pa ćeš tada gledati da izvadiš trun iz oka brata svoga."

Ne dajte svetinje psima, niti bacajte bisera svojih pred svinje, da ih ne pogaze nogama svojim i okrenuvši se ne rastrgnu vas." (Mt. 7,1-6 EČ)

Ovaj deo o suđenju sledi odmah nakon Hristovog izazovnog naučavanja o zemaljskim bogatstvima. Važno je primetiti povezanost između ove dve teme. Lako je hrišćaninu koji je sve odbacio kritikovati bogate hrišćane. Obrnuto, hrišćani koji ozbiljno shvataju svoju dužnost zadovoljenja svih potreba svoje porodice nastoje izigrati doslovnost koju neki pridaju Isusovim rečima u potonjem odlomku. Budući da niko od nas ne živi potpuno po veri, takva kritika nije na mestu.

Zapovest da se ne sudi drugima uključuje sledeća područja: ne smemo suditi nečije motive, jer samo ih Bog može videti i razumeti; ne smemo suditi po spoljašnosti (Jn. 7,24; Jak. 2,1-4); ne smemo suditi one koji svesno oklevaju u stvarima koje same po sebi nisu dobre ili loše (Rim. 14,1-5); ne smemo suditi službu drugog hrišćanina (1. Kor. 4,1-5); i ne smemo suditi svoga brata u veri govoreći loše o njemu (Jak. 4,11-12).

Vrlo često, neki ove Isusove reči tumače pogrešno, kao zabranu svakog oblika suđenja. Ma šta god da se radilo, oni pobožno viču: "Piše: 'Ne sudi, da ti se ne bi sudilo!'" Međutim, Isus ne naučava da trebamo biti hrišćani koji ne razlučuju stvari. Isus nikada nije mislio da treba potpuno odbaciti svoju sposobnost kritike ili rasuđivanja. U Novom zavetu ima mnogo primera pravednog suđenja stanja, ponašanja ili naučavanja drugih. Pored toga, postoji i nekoliko područja u kojima se hrišćaninu zapoveda da donese odluku, tj. da razlikuje između dobra i zla ili između dobrog i najboljeg. Među te zapovesti spadaju, sledeća stanja:

1. Kada među vernicima izbiju sporovi, treba ih rešiti u crkvi pred članovima koji mogu razrešiti taj predmet (1. Kor. 6,1-8).

2. Lokalna hrišćanska zajednica treba suditi ozbiljne grehe svojih članova i poduzeti primerene mere discipline (Mt. 18,17; 1. Kor. 5,9-13).

3. Doktrinarna učenja učitelja i propovednika vernici trebaju prosuđivati pomoću Božje Reči (Mt. 7,15-20; 1. Kor. 14,29; 1. Jn. 4,1).

4. Hrišćani treba da sami prosude jesu li u opasnosti da uđu "u tuđi jaram" (2. Kor. 6,14).

5. Članovi crkve moraju prosuditi koji su muškarci sposobni za starešine i poslužitelje, tj. đakone (1. Tim. 3,1-13).

6. Moramo razabrati koji su ljudi nepokorni, malodušni, slabi itd., i prema njima se odnositi u skladu sa uputstvima iz Biblije (npr. 1. Sol. 5,14).

Dalje, Isus je upozorio da će nepravедna osuda biti naplaćena na isti način: "Jer kakvim sudom sudite, sudiće vam se."

Ovo načelo jasno upozorava da ćemo žeti ono što smo posejali, i ono je ugrađeno u čitav ljudski život i u sve što činimo. Marko to načelo primenjuje na našu primenu Reči (Mk. 4,24) a Luka na našu velikodušnost u davanju (Lk. 6,38).

Dalje, Isus rekavši: "*A što gledaš trun u oku brata svoga, a u svome oku grede ne primećuješ?*" je razotkrio našu sklonost da kod drugoga vidimo sitnu grešku, a da se na istu kod sebe ne obaziremo. Takvu situaciju je namerno i preterano prikazao stilskom figurom zvanom hiperbola kako bi pokazao i naglasio suštinu stvari. Čovek sa brvnom u svom oku često prigovara trunu u oku drugoga, ni ne primećujući vlastito stanje. Licemerno je pretpostavljati da bismo mogli pomoći nekome sa nekom malom pogreškom dok sami činimo veću pogrešku. Najpre treba ispraviti vlastite pogreške, pre no što ih počnemo kritikovati kod drugih.

Stih 6, "*Ne dajte svetinje psima, niti bacajte bisera svojih pred svinje...*", nam jasno dokazuje da Isus nije mislio zabraniti *svaku* vrst suda. Svoje je učenike upozorio da ne daju svetinje psima ili da bacaju "biserje pred svinje".

Prema Mojsijevu zakonu psi i svinje su bile nečiste životinje, a ovde je to upotrebljeno za prikazivanje krajnje zlih ljudi. Kad susretnemo pokvarene ljude koji se prema božanskim istinama odnose s krajnjim prezirom i odbacivanjem a na naše propovedanje Hristovih zahteva odgovaraju pogrdom i nasiljem, nismo obavezni nastaviti s njima deliti Evanđelje. Naše daljnje istrajavanje na tome donosi samo još veću osudu njima.

Nepotrebno je reći da je za prepoznavanje takvih ljudi potrebna duhovna moć zapažanja. Verovatno zato sledeći stihovi obrađuju temu molitve (Mt. 7:7-11), jer kroz nju možemo zatražiti mudrost rasuđivanja. ◀

Iz Knjige: KOMENTARI NOVOG ZAVETA, William MacDonald. Parafrazirano.

misaone refleksije

AKO I NE VIDIM ČUJEM

Irena Jofeldi

Dok sam bila devojčica stanovali smo na salašu. Jednom me je mama predveče poslala hitnim poslom u selo. Znala je da će se smračiti pre mog povratka, pa mi je rekla: "Možda ćemo tata ili ja izići pred tebe, do onog salaša sa opasnim psima.

Hrabro sam prihvatila zadatak i pošla u selo. Kad sam se vraćala natrag mrak me uhvatio već na izlasku iz sela. Pogledala sam na put, gubio se u tami. Počeo me hvatati strah. Ipak sam pošla. U sebi sam ponavljala deo iz 23. Psalma: "Da mi je poći i dolinom smrtne sene neću se bojati zla, jer si ti sa mnom". Učinilo mi se da oko mene tama nije toliko velika kao u daljini. Srce mi je lupalo, ali reči iz 23. Psalma su me tešile i hrabro sam koračala napred.

Već sam se približavala onom salašu sa opasnim psima a strah me hvatao sve više. Jako sam se bojala. Odjednom, iz daljine do mene je doprlo zviždanje jedne dobro poznate pesme. Znala sam: To je moj tata! Pošao mi je u susret i kako je hteo da me ohrabri, zviždukao je. U tom mraku ovo bio najbolji način da mi da

do znanja da mi ide u susret i da me ohrabri.

Smirila sam se. Strah je nestao. Hrabro i veselo sam pošla napred. Oca još nisam videla, ali sam čula njegov glas i znala sam: Moj tata mi ide u susret.

Mnogo je vremena prošlo od tada i često sam stajala pred nekim zamračenim životnim putem, kako je to bilo i u događaju iz mog detinjstva. Bilo je slučajeva kada je izgledalo kao da će sve sutradan propasti.

No, ja tada sebe gledam kao na onom putu od sela. U daljini je put pokriven tamom i ne znam koliko je dug. Ne znam ni da li će tama ispred mene ustuknuti, tada ja sa detinjim pouzdanjem ponavljam u sebi onaj deo iz psalma: "Da mi je poći i dolinom smrtno sene neću se bojati zla, jer si ti sa mnom".

I znam još nešto. Na kraju puta čeka me moj nebeski Tata. Ne vidim ga, ali ga čujem srcem i to mi je dovoljno.

UDALJENOST **nepoznati autor**

Jednom je učitelj pitao svoje učenike: - Zašto ljudi viču kada su ljuti?

Učenici su razmišljali neko vreme: - Zato što izgubimo strpljenje, zato vičemo - reče jedan.

- Ali, zašto bi vikao ako je osoba pored tebe? - pita učitelj - zar nije moguće govoriti tiho i lagano?

Učenici su davali još neke odgovore, ali nijedan nije zadovoljio učitelja. Na kraju je objasnio: - Kada su dve osobe u svađi, ljutite, njihova se srca jako udalje. Zato moraju vikati jedno na drugo, da njihov krik premosti udaljenost i da se mogu čuti. Što su ljući, glasnije se moraju obraćati, jer je udaljenost među njima sve veća.

Potom je učitelj pitao: - A šta se dogodi kada se dve osobe zaljube? Ne viču jedno na drugo, već govore tiho i nežno. Zašto? Njihova srca su veoma blizu. Udaljenost među njima je veoma mala. A, šta se dogodi kada se još više zaljube? Onda, prestanu da govore. Onda samo šapuću i još više se zbližavaju u svojoj ljubavi. Konačno, ne treba im više ni šapat. Samo se gledaju, i to je sve. Tako to ide između dve osobe koje se vole.

Onda je na kraju dodao: - Kada se svađate, nemojte dozvoliti da se vaša srca udalje, ne izgovarajte reči koje bi vas mogle još više udaljiti, jer jednog dana će ta udaljenost postati tako velika, da će postati nepremostiva. Postaćete gluvi jedno za drugo, više se nećete moći čuti...

"Svaka gorčina, i jarost, i gnev, i vika, i hula da se ukloni od vas sa svakom zloćom. Budite među sobom čestiti, milosrdni, praštajući jedan drugom - kao što je i Bog vama u Hristu oprostio." (Ef. 4:31-32 EČ)

SionT InBox

Dragi u Kristu,
ja sam Banić Branko iz Garešnica, Hrvatska. Pastor sam u Evanđeosko Pentekostnoj crkvi. Ovo je prvi puta da vam sa javljam, a motiv je da vam se zahvalim od svega srca za trud u Gospodu koji činite. Moram vam iskreno reći da sam vrlo, vrlo blagoslovljen vašim radom. Mnoge knjige i tekstovi koje ste objavili potiču svako Božje dijete na to da se još više posvećuje i predaje u Božje vodstvo.

Želim vam i daljnji blagoslov u Gospodinu i neka radost Duha Svetoga bude vaša snaga tako da možete biti još veći blagoslov za Njega.

Neka vas milost, mir i milosrđe našega Gospodina Isusa Krista prati u svemu,

Banić Branko

Smešna strana...

PILULE

Jedan od starešina crkve došao je kod svog lekara da potraži pomoć.

"Doktore, molim vas, prepisite mi neke pilule protiv spavanja, jer kad spavam onda mnogo

pričam u snu."

"Ali to je normalno", reče doktor, "mnogi ljudi pričaju u snu. Uveravam vas da to nije ništa ozbiljno."

"Kako nije moj doktore? Kada mi se svake nedelje cela crkva smeje", reče starešina.

MUZIKA ZA (NA)GLUVE

"Gospođo, molim vas budete razumni. Vi ne možete više odlagati svoju operaciju unutrašnjeg uha, sluh vam je sve slabiji i slabiji. Odlazete tu operaciju već tri godine", reče doktor vidno uzrujan.

Pacijentkinja mu odgovori: "Ali moj doktore, molim vas, još samo šest meseci, toliko mi treba do penzije."

"To nije pametno, ali dobro", reče doktor a zatim upita ženu: "No, nikad vas nisam upitao, šta radite?"

Žena odgovori: "Pa, pre sam radila u školi, dok nisam dobila otkaz... predavala sam muzičko a sada već pet godina radim u crkvi, sviram orgulje i vodim hor..."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>